

Въ това врѣме единъ отъ слоноветѣ наведе хобота си, хвана ме съ него за дрешката и ме издигна въвв въздуха. Азъ литнахъ като птичка. Само че не бѣхъ много веселъ; страхъ ме бѣше и не можехъ нито да пѣя, нито да хвърча. Искаше ми се да извикамъ, но вратѣтъ ми като че бѣ отсѣченъ. Клонитѣ о които искахъ да се хвана се отдрѣпваха отъ менъ. А слоноветѣ викаха подирѣ ми: урмф, урмф,

урмф. . . Рѣч-
ниятъ конь сж-
що вдигна зур-
лата си. И той
искаше да ме
облѣе съ вода. Какибонока стоеше като статуя. Азъ не можехъ да видя дали плаче, или се смѣ. Изведнажъ се ударихъ о нѣщо твърдо. Погледнахъ : това бѣ мѣсеца. — Сега се дрѣжъ добрѣ ! — си казахъ азъ. Но и отъ мѣсеца се отчупи парчето, о което се държехъ. — Сега падамъ вече ! — си помислихъ.

— Но нѣма да се оставя да падна !... Азъ отворихъ очи. Прѣзъ прозореца мина силна свѣтина и блѣсна право въ очитѣ ми. Азъ бѣхъ легналъ много злѣ. Всрѣдъ най-тъмна Африка, раз-